• Cronicile Vrăjitoarei Norilor •

aventură & mister

Marie-Louise Fitzpatrick

MUZEUL UMBRELELOR PIERDUTE

„Plină de magie și de neprevăzut!" Judith Eagle

„Minunată! Te va purta în altă lume!" Jasbinder Bilan

corint junior

Marie-Louise Fitzpatrick

MUZEUL UMBRELELOR PIERDUTE

Traducere din limba engleză de
IOANA RADU

corint junior

1

Căsuța părea desprinsă dintr-o carte de povești. Trandafirii se cățărau pe zidurile ei și îmbrățișau un mic turn circular, care se ițea dintr-un colț al casei, precum o ciupercuță care crește la baza unui copac. Soarele târziu al serii se reflecta în ferestrele cu bovindou și împrumuta cărămizilor crem o strălucire aurie.

— E foarte frumoasă, spuse copila care stătea în fața porții.

O cheamă Dilly Kyteler. Până acum, nici nu mai venise până la casa asta, iar acum urma să locuiască în ea.

— E drăguță, întări femeia din dreptul ei, deși casele vechi pot fi întunecoase și cam înghesuite pe dinăuntru.

— Ușa arată ca o bufniță, continuă Dilly, lăsând capul într-o parte.

— O bufniță?

Femeia, al cărei nume era Claire Madden, miji privirea prin ochelari.

— Eu n-o văd.

— Ferestrele sunt ochii ei mari și rotunzi, explică Dilly. Ciocănelul-sonerie și cutia poștală sunt ciocul. Liniile alea, cioplite acolo și acolo – spuse și arătă în stânga și-n dreapta –, alea sunt aripile.

— Poate, zise Claire Madden, dar nu părea convinsă. O fi, n-o fi bufniță, să mergem să ciocănim la ușă și să te vedem intrată în noua ta casă.

Acasă.

Vreme de zece ani, pentru Dilly acasă însemnase un apartament micuț și drăguț din Bristol. Nu-și cunoscuse niciodată tatăl; fuseseră mereu doar ele două, Dilly și mama ei, Poppy. Doar că, anul trecut, mama s-a îmbolnăvit, iar cinci luni mai târziu, Dilly a rămas singură. După asta, „acasă" a însemnat o casă la periferie, în grija temporară a unor asistenți maternali. Claire Madden, asistenta socială căreia îi fusese încredințat cazul lui Dilly, scotocise arhivele ca să găsească o rudă care-ar fi putut s-o preia pe Dilly. În cele din urmă, a dat peste o mătușă de-ale mamei lui Dilly, una pe care Dilly nu o cunoscuse niciodată și care locuia pe o insulă de care nu auzise nimeni niciodată. De dimineață, când încerca să-și închidă geamantanul, Dilly o auzise pe Claire spunându-i asistentei maternale în ce situație nefericită se află, căci singurul loc pe care-l putuse găsi pentru Dilly era pe-o insulă

la capătul pământului, în mijlocul Mării Celtice, unde avea să locuiască cu o femeie arțăgoasă, la vârsta a doua, care nici măcar nu se deranjase să meargă la înmormântarea nepoatei ei.

Arțăgoasă? Dilly nu era tocmai sigură că știe ce înseamnă acest cuvânt, dar nu suna bine. Ea își imaginase că o mătușă de-a doua avea să-i fie ca o bunică. Se entuziasmase gândindu-se că urma să aibă din nou o familie. Acum se întreba dacă nu cumva există și posibilitatea ca mătușa mamei ei să nu fi fost prea fericită că-i bagă cineva pe gât o strănepoată de zece ani, pe care n-o văzuse niciodată. Poate Claire Madden o prinsese pe strămătușa ei într-o zi proastă? Dilly își dorea să fie așa, pentru că nu mai avea unde să se ducă.

Drumul până pe Insula Ollipest însemnase o călătorie cu trenul și două feriboturi. Claire fusese vioaie pe primul feribot, după care îi fusese extrem de rău pe al doilea, așa că rolurile lor se inversaseră, iar Dilly ajunsese să aibă grijă de îngrijitoarea ei. Când în sfârșit au ajuns în Portul Ollipest, la șapte seara, au descoperit că micuța casă din Capătul capătului – destinația lor finală – se afla cam la trei kilometri depărtare. Singura modalitate de a ajunge acolo era pe jos. Claire apucase cu o mână geamantanul pe rotile al lui Dilly, pe cealaltă i-o dădu fetei, apoi se întoarse cu spatele la port, luând drumul în piept cu aceeași determinare sumbră a unui pescăruș care zboară înspre

o furtună. Culoarea îi reveni în obraji pe măsură ce înaintau, iar acum semăna din nou cu femeia directă, dar blândă pe care o știa Dilly.

— Haide, vino! îi spuse Claire lui Dilly, împingând-o de la spate înaintea ei, pe poteca din grădină.

Ajunse în fața ușii, cele două își aranjară gențile într-o grămadă ordonată și începură să se uite după o sonerie. Când nu reușiră să găsească una, Claire puse mâna pe ciocănelul de alamă și bătu cu putere de trei ori.

— Te rog, te rog, dă Doamne să fie o cană cu ceai și ceva de mâncat pe masă! spuse ea. Stomacul meu crede că mi-a luat cineva gâtul.

— Un ceai ar fi bun, recunoscu Dilly, atingând cu degetele ciocănelul în formă de cioc de pe ușă. Dar ce-mi doresc eu, de fapt, e un câine. Mama mi-a promis mereu că o să ne luăm un câine atunci când ne vom muta la casă. Crezi că există vreo șansă ca străbătușa Florence să aibă un câine?

— Și dacă are, n-a pomenit nimic de el în scrisoarea ei, iubita mea, răspunse Claire.

Femeia avea deodată la fel de multe emoții ca Dilly, iar încercarea ei de zâmbet liniștitor, abia schițat nu prea îi ajunse și la ochi.

Ușa se deschise atât de brusc, că tresăriră amândouă. O femeie înaltă, cu o față serioasă, le privea din capătul unui hol întunecos.

— Da? spuse ea.

Avea sprâncenele ridicate, ca și cum era surprinsă – și nu neapărat bucuroasă – să le vadă.

— Domnișoara Kyteler? întrebă Claire.

— Doamna, îi replică femeia. Doamna Kyteler. Iar tu presupun că ești Claire Madden, de la Serviciile Sociale din Bristol, iar tu – se holbă ea în jos la Dilly –, tu ești strănepoata mea, Dill Kyteler.

— Dilly, spuse Dilly, încercând din răsputeri să scape de tremurul din voce.

Își imaginase că strămătușa avea să fie o versiune mai în vârstă a mamei ei, dar nu era așa. Nici pe departe. *Poate e mai bine așa. Poate că ar fi și mai greu dacă femeia asta supărăcioasă ar arata ca mama*, se gândi Dilly, fără să-și dea seama că îi răspunde cu fix aceeași încruntare care se regăsea și pe fața strămătușii ei.

— Mă cheamă Dilly, repetă ea. Mă bucur foarte mult să vă cunosc, strămătușă Florence.

— Poate ar fi mai bine să renunțăm la „stră". Ajunge pur și simplu „mătușă Florence", spuse femeia. Poftiți înăuntru!

Femeia se dădu un pas în lateral, le făcu semn cu mâna să intre, după care închise ușa, lăsându-le în semiîntuneric. Probabil că apăsase pe vreun întrerupător, pentru că luminile se aprinseră, și în fața lor văzură un coridor îngust, cu mai multe uși și o scară. Pereții, tavanul și treptele erau tapetate cu lambriuri din lemn de castan, o culoare caldă la vedere. Din tablourile atârnate de-o parte și de alta a coridorului,

o grămadă de femei și bărbați, destul de obișnuiți ca înfățișare, îi aruncau lui Dilly zâmbete tâmpe.

— Strămoșii mei, îi spuse mătușa Florence lui Dilly, în timp ce le conducea pe ea și pe Claire pe lângă tablouri. Strămoșii *noștri*, se corectă. Apoi se uită înapoi la Dilly: Văd că ai moștenit părul roșcat al familiei Kyteler. Și-al meu a fost cândva ca al tău, mai zise și-și atinse cocul argintiu. Și ai și ochii gri, o altă trăsătură de familie.

Dilly se încruntă. Din ce vedea ea, toți cei din tablouri aveau părul de culoarea unui șoarece de casă, iar ochii, de culoarea frunzelor vechi de ceai. Tocmai urma s-o spună cu voce tare, doar că mătușa Florence o studia cu atâta atenție, ca și cum se aștepta să fie contrazisă. Așa că Dilly zâmbi politicoasă și spuse:

— A.

— Hmm, făcu mătușa Florence. Domnișoară Madden, scrisoarea dumitale menționa că o să ai nevoie de cazare pentru o noapte. De vreme ce eu nu am loc pentru dumneata aici, ți-am luat o cameră la Viermușul Însetat. Este un local foarte acceptabil, în centrul orașului, și e mult mai la îndemână pentru drumul dumitale de întoarcere cu feribotul de mâine.

Dilly rămase interzisă la auzul acestui anunț. Se așteptase s-o aibă pe Claire cu ea până în dimineața următoare, s-o ajute s-o cunoască mai bine pe mătușa ei și să se instaleze în noul cămin. Mătușa Florence nu păru să observe consternarea pe care o cauzase.

Se întoarse și deschise o ușă pe hol, continuând să le facă semn să o ia înaintea ei, în timp ce ea se opri să aranjeze o vază. Dilly și Claire se treziră într-o bucătărie spațioasă, cu ferestre mari și uși de sticlă, prin care se vedea marea.

— Ceai! exclamă Claire, dând cu ochii de masă.

Masa era aranjată pentru trei persoane și încărcată cu farfurii cu sendvișuri, chifle și brioșe pictate parcă într-o paletă întreagă de culori. O bucată aurie de brânză trona pe un platou, înconjurată de sărățele. Mai erau și nenumărate borcănașe cu gem și miere, iar untul fusese aranjat pretențios, pe-un vas de sticlă, în zulufi. Un ceainic rotund scotea fericit aburi în mijlocul mesei, cu o carafă de lapte rece lângă el. Dilly nu mai văzuse niciodată o masă atât de îmbelșugată și atât de frumos aranjată.

Probabil că mătușa Florence a gătit toată ziua, s-a gândit ea. *Poate că prezența mea aici n-o irită, de fapt, atât de tare pe cât pare?*

— N-avem vreme de ceai, domnișoară Madden, spuse mătușa Florence, venind după ele în cameră. Va trebui s-o pornești imediat înapoi, dacă vrei să ajungi în Viermuiești până la lăsarea întunericului–

Femeia se opri în loc și se holbă la tot ce era întins pe masa din bucătărie, ca și cum se așteptase să nu fie nimic acolo. Nu apucă să întoarcă bine capul, că Dilly o văzu privind pieziș spre hol, în direcția ușii de la intrare.

— Mda, nu-i ca și cum am ce să fac cu atâta mâncare, reluă mătușa. Mâncați, dacă trebuie.

Ce ciudat să spună asta, se gândi Dilly. *Ce altceva să faci cu atâta mâncare pe masă?* Fata avea o foame de lup, așa că făcu întocmai ce i se spusese, iar Claire făcu și ea același lucru. Ceaiul era la fel de bun pe cât părea. După ce gustă câte puțin din fiecare, asistenta socială se rezemă pe spate și-și drese vocea.

— Deci, doamnă Kyteler – sau pot să-ți spun Florence? întrebă ea, potrivindu-și ochelarii pe nas.

— Nu, nu poți, zise mătușa Florence. Ai terminat?

— Ce să termin? De mâncat? De vorbit? replică Claire, schimbând priviri confuze cu Dilly.

— Și, și, spuse mătușa Florence, ridicându-se în picioare.

Claire rămase pe scaun, cu o jumătate de brioșă încă levitând în mâna ei.

— Păi, continuă ea, sunt câteva necunoscute în informațiile care privesc viitoarea situație școlară a lui Dilly, pe care-aș vrea să le rezolv înainte să plec–

— Ia legătura cu mine prin poștă! i-o întoarse mătușa Florence. Apoi se aplecă peste masă, îi luă lui Claire ceșcuța de pe farfuriuță și farfuria din față și le puse în chiuveta imensă din spatele ei. Soarele va apune curând, domnișoară Madden, continuă mătușa, făcându-i semn cu bărbia înspre cerul împurpurat care se întindea dincolo de ferestrele bucătăriei.

În acest capăt al insulei nu există felinare – nu-i nici măcar unul pe-o distanță de cel puțin un kilometru. Chiar trebuie să insist să pleci de îndată și s-o iei pe jos înapoi spre oraș.

Apoi, îi smulse jumătatea de brioșă din mână, mai luă una de pe masă și două chifle și i le trânti pe toate într-un șervet mai mare. Împături cele patru colțuri ale șervetului și făcu un nod.

— Poftim! mai spuse, întinzându-i bocceluța lui Claire, care era speriată de-acum. Poți să iei la tine gustarea mult dorită.

Dilly tresări văzând maniera brutală a mătușii ei și se ridică brusc în picioare, în timp ce Claire își punea de zor jacheta și-și lua geanta. Încă un rămas-bun. Ceva de care ziua asta nu dusese lipsă: își luase rămas-bun de la asistenții ei maternali, de la prietena ei Jill, de la orașului Bristol, de la Anglia. Acum trebuia să-și ia rămas-bun și de la Claire Madden. Fugi după mătușa ei, în timp ce aceasta o zorea pe Claire înapoi pe coridorul îngust care dădea spre ușa-bufniță. În ultima clipă, asistenta ei socială se opinti și se opri brusc. Dilly se strecură pe lângă mătușa Florence și fugi în brațele lui Claire.

— Să-mi scrii! i se adresă femeia. Oricând, pentru orice. O scrisoare sau un e-mail, dacă o fi vreun calculator pe-aici. Promite-mi c-o să-mi scrii!

— Promit, îi spuse Dilly, care-și înghiți lacrimile, nu pentru că o știa atât de bine pe Claire, dar pentru

că, în această clipă, aici, pe această insulă, Claire era *singura* persoană pe care o știa.

Claire îi dădu drumul și păși afară din căsuța din Capătul capătului. La poartă, se întoarse și-i făcu cu mâna. Dilly îi făcu și ea cu mâna. Apoi, Claire o luă în sus pe deal și se făcu nevăzută.

2

Dilly simți pe umăr mâna mătușii Florence.

— Hai să-ți arăt prin casă! i se adresă femeia și-o conduse pe Dilly înapoi înăuntru, închizând ușa în urma lor. Aceasta este Cucoana Alice, zise ea, arătând către portretul unei bătrâne cu față blândă, dar prostuță, și cu un câine pufos în brațe. Iar aceasta este nepoata ei, Fennel. Și arătă spre următorul tablou, în care o femeie mai tânără părea gata să adoarmă. Au venit pe Ollipest în 1324 din Irlanda. Fennel Kyteler a construit această casă.

Mătușa Florence deschise apoi ușa de lângă Dilly.

— Acesta este salonul. Îl folosesc când lucrez, deci ți-aș fi recunoscătoare să mi-l lași mie și să nu intri când nu sunt aici.

Dilly încuviință din cap și aruncă un ochi înăuntru. Erau modele florale peste tot – pe draperii, pe fotolii, se împleteau în sus și-n jos pe pereți. Singurul lucru într-o singură culoare din toată camera era un birou negru din fața ferestrei. Fata se miră că mătușa Florence putea

să lucreze într-o cameră atât de încărcată, de înflorată și de roz. Mătușa ei nu părea pasionată de flori. De culoarea roz, nici atât.

— Și tu cu ce te ocupi? întrebă Dilly.

— Scriu o… carte de bucate, spuse mătușa Florence și se uită în altă parte, zâmbind ușor forțat. O colecție de, ăă, rețete tradiționale din Ollipest.

— O să pui în ea și rețeta pentru brioșele pe care le-am mâncat la ceai? spuse Dilly. Au fost nemaipomenite!

— Nu le-am făcut eu, deci nu, răspunse mătușa Florence.

Dilly fu cât pe ce să întrebe cine le făcuse, dar mătușa ei închise brusc ușa de la salon, traversă coridorul și deschise alta, de pe partea cealaltă.

— Ai grijă la trepte! o atenționă, împingând-o pe Dilly înăuntru.

Pe măsură ce Dilly înaintă în cameră, aceasta se lumină încet în calea ei, la fel cum se luminase și holul mai devreme. Pereții erau înțesați cu cărți, rafturi peste rafturi, iar deasupra și dedesubt, alte rafturi cu cărți. Dilly trase aer în piept și-și ținu respirația. Avu senzația ciudată că și camera își ține respirația.

— O bibliotecă! exclamă ea. Ai o bibliotecă întreagă! Ce norocoasă ești, mătușă Florence!

Fruuuuffffffffffff!

Dilly simți zgomotul în aceeași măsură în care îl și auzi. Șoapta ricoșă din perete în perete, și mici nori de praf se iscară de pe fiecare raft, de parcă o mie de cărți

tremuraseră toate deodată. Fata se întoarse spre mătușa ei, așteptând o explicație.

— Vântul de pe horn, o lămuri mătușa Florence, dând din umeri. Casele vechi scârțâie și bolborosesc, întocmai ca oamenii bătrâni. Îți place să citești?

— Da, spuse Dilly. Mereu mi-a plăcut să citesc, dar de când a murit mama, cred c-a început să-mi placă și mai mult. Viața reală nu mai pare atât de grea când citesc.

Ochii cenușii ai mătușii Florence se mai îmbunară un pic.

— E de înțeles, îi zise ea.

Dilly făcu câțiva pași spre cel mai apropiat dulap cu cărți. Era nemaipomenit. Erau cărți de toate felurile și de toate mărimile. Dar când se apropie, văzu că toate erau vechi și legate cu o piele obișnuită, maro. Pe cotoare erau sigur scrise și titlurile, dar – poate era din pricina luminii difuze sau poate erau ochii ei prea obosiți – Dilly nu putea să distingă niciun cuvânt.

Un gând oribil îi trecu prin cap. *Nu, nu, nu. Nu avea cum să fie așa. Ar fi fost prea îngrozitor. Care-ar fi fost rostul unei biblioteci, dacă n-ar fi avut–*

— Cărți pentru copii sunt? întrebă. Sau sunt toate pentru adulți?

— Asta va trebui să descoperi singură, îi răspunse mătușa Florence, cu o umbră de zâmbet pe față. Dar nu în seara asta. Vino, copilă! Hai să-ți vezi dormitorul!

Părăsiră biblioteca, și luminile se stinseră încet în urma lor.

— Unde o să merg la școală? În oraș? întrebă Dilly, în timp ce urcau scările. Încep de mâine sau de luni?

Dă Doamne să fie de luni! se gândi ea, cu degetele încrucișate la spate.

— Nu există nicio școală pe insulă. Nu mai există, spuse mătușa Florence. Nu sunt prea mulți copii pe Ollipest zilele astea. Te voi pregăti eu, de acasă.

Nicio școală? Nu mai sunt prea mulți copii? Cum avea să-și facă ea prieteni noi dacă nu era niciun copil cu care să se împrietenească? Dilly deschise gura să spună ceva, dar era atât de șocată de această informație, că nu-i mai veni nimic de zis.

— Probabil că în Bristol ai mai fi avut câteva săptămâni din semestrul ăsta, dar *noi* n-avem de ce să ne facem griji cu școala până în septembrie, îi zise mătușa Florence. Dacă tu nu o informezi pe domnișoara Madden, n-am s-o fac nici eu. Nu că ea sau Serviciile Sociale din Bristol ar avea vreo jurisdicție aici. Ollipest este o insulă independentă. Funcționează după propriile reguli.

Ajunseseră la capul scărilor.

— Camerele de sus au fost adăugate la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea de Basil Kyteler, care a fost al optulea străbunic al tău, îi explică mătușa Florence, arătând spre portretul din apropiere al unui bărbat cu fața înțepată.

Al optulea străbunic, se gândi Dilly. Cam mulți străbunici. *Iar Cucoana Alice a venit pe insulă pe la o mie*

trei sute, adică acum foarte mult timp. Cu mult prea mult timp în urmă ca să poată face calculele în cap. Fata privi înapoi spre lungul șir de portrete. Își găsise o familie, dar erau toți morți. Toți, mai puțin ea și mătușa Florence.

În capul scărilor era patru uși. Mătușa Florence o deschise pe prima și-o conduse pe Dilly într-o baie încântătoare. Chiuveta și toaleta erau din porțelan, iar cuvele lor erau amândouă decorate cu trandafiri roșii extravaganți. O cadă adâncă se sprijinea pe două perechi de labe din alamă, iar robinetele aveau forma a două gâturi de lebede în mărime naturală. Dilly surâse, încântată, și le mângâie încet capetele albe, aproape așteptându-se să se trezească la viață și să încerce să o ciupească de mâini cu ciocurile lor de alamă.

— Asta unde duce? întrebă ea, arătând spre o ușă din partea cealaltă a încăperii.

— Haide să vedem, vrei? îi propuse mătușa.

Femeia deschise ușa. Dădea spre un balcon generos. Dilly și mătușa Florence păși pe bârnele de lemn. La orizont, soarele săruta marea.

— Acelea, spuse mătușa Florence, arătând către cele trei insulițe care se desprindeau din Capătul capătului, sunt Ici, Colo și Popas. Pe Ici poți să ajungi pe jos când scade mareea, dar trebuie să-mi promiți că nu vei încerca să mergi acolo singură, până când nu vei fi fost aici de suficient timp, cât să înveți totul despre flux și reflux și să respecți marea.

Dilly încuviință din cap. Nu era sigură ce anume era mai surprinzător: faptul că puteai merge pe jos pe-o insulă, la anumite ore din zi, sau că, la un moment dat în viitorul apropiat, avea voie să meargă acolo singură. Le ea acasă, în Bristol, nu avusese voie nici să treacă strada singură, și avea aproape unsprezece ani.

Privi în liniște cum soarele se scufunda. Dilly spera că Claire mersese foarte repede și că era de-acum aproape de Viermușul Însetat.

— Întunericul pe-o insulă nu se compară cu întunericul pe care-l cunoști tu, spuse mătușa Florence, de parcă-i auzise gândurile lui Dilly. Dar avantajul unei bezne totale este că scoate mai clar în evidență lumina, așa că poți să vezi și stelele, continuă, apoi deschise ușile duble de la celălalt capăt al balconului. Aceasta este camera mea.

Dilly o urmă într-un dormitor dominat de un pat imens cu baldachin, de stâlpii căruia atârnau draperii cu primule galbene, până jos pe podea. Când trecu în partea cealaltă a camerei, Dilly păși prin umbra unui șifonier înalt și închis la culoare. Ceva din el îi amintea lui Dilly de mătușa ei, așa că fu nevoită să-și ascundă un chicotit.

Înapoi în capul scărilor, mai rămăseseră două uși, dintre care una era deosebit de mică și îngustă, înghesuită între celelalte ca un gând care ți-a venit prea târziu. Mătușa Florence deschise această ușă, și-un bec gol se aprinse deasupra lor. Dilly văzu că nu dă, de fapt, spre o cameră, ci spre un rând de scări foarte abrupte.

— Scările acestea duc la camerele din pod, îi explică mătușa Florence, camere care momentan nu sunt folosite.

Dilly se simți cuprinsă de un val de ușurare când mătușa închise ușa la loc. Scările astea, cu o ușă numai a lor, păreau interesante, dar era sigură că n-ar fi vrut să doarmă în pod. Apoi îi trecu un alt gând prin cap.

— Mătușă Florence, n-ar fi putut să stea Claire–

— Aceasta e camera ta, o întrerupse mătușa, deschizând și ultima ușă.

Dilly își duse ambele mâini la gură, ca să nu chiuie de încântare. Era camera din turn. Avea să doarmă într-un foișor.

Camera era mică, rotundă și perfectă. O băncuță acoperită cu perne moi se întindea de-a lungul celor cinci ferestre înalte. Patul avea o jumătate de baldachin deasupra tăbliei impunătoare, iar draperiile erau prinse pe lângă perne de niște mânere de lemn, cioplite în formă de buburuze. Cuvertura era albăstruie, cu un model bleumarin, care strălucea în lumina lampadarului.

— Aceia sunt dragoni? spuse Dilly, apropiindu-se de pat. A, nu, sunt păsări, se corectă ea, râzând de greșeala pe care o făcuse.

Una dintre sprâncenele mătușii Florence tresări. Preț de o clipă, ochii ei fumurii îi fixară pe ai fetei.

— Ai avut o zi lungă, îi zise în cele din urmă. Îți aduc eu bagajele.

— Te-ajut și eu! îi spuse Dilly și fugi în capul scărilor.

Spre surprinderea ei, bagajele erau deja sus, aranjate ordonat pe palier. *Oi fi obosită*, se gândi ea. *Nu-mi aduc aminte să le fi adus sus mătușa Florence.*

— Mergi la baie, spală-te pe dinți! îi spuse mătușa Florence, trecând pe lângă Dilly ca să-i ridice rucsacul. Sper să dormi bine în prima noapte în noul tău cămin!

Iar cuvântul ăsta: cămin. *Ăsta e căminul meu acum*, se gândi Dilly. Doar că, deși cuvintele îi răsunau în gând, tot nu părea ceva real. Se întreba oare ce credea mătușa ei despre asta.

— Mulțumesc că m-ai primit să stau cu tine, îi zise. O să încerc să nu te deranjez.

Mătușa Florence îi zâmbi.

— Nu sunt atât de ușor de deranjat precum ai crede, îi replică, trăgând geamantanul lui Dilly în camera din foișor. Noi două o să ne înțelegem foarte bine. Noapte bună, draga mea! Somn ușor!

Câteva minute mai târziu, cuibărită sub cuvertura cu păsări, Dilly analiză ziua care era pe final, zi care începuse în Bristol, alături de niște oameni care îi erau familiari și drăguți, dar nu tocmai familie, și se terminase în mijlocul Mării Celtice, alături de cineva care era parte din familia ei, dar care părea ciudată și imprevizibilă. Dilly nu știa ce să creadă despre mătușa ei, dar avea de gând să afle. Chiar dacă i-ar fi luat toată vara.

3

Buuu-huuu-huuu! Buuu-huuu-huuu!

Dilly adormise pe zgomotul valurilor. Se trezi în zgomotul făcut de-o… bufniță? Se ridică în capul oaselor în pat. Era dimineață. Raze de lumină îi făceau cu ochiul pe după draperii. Auzi ușa de la intrare deschizându-se sub ea, cu un scârțâit.

— Bunăăă! Bunăăă? strigă o voce stridentă. Ești plecată, Florence? Sunt eu, am venit să fac cunoștință cu nou-venita. Am sunat la sonerie.

Deci până la urmă exista și o sonerie! Iar ușa chiar *era* făcută să arate ca o bufniță. Deși Dilly nu credea că soneria urlătoare ar fi putut fi ideea mătușii Florence. *Probabil că vreunul dintre oamenii ăia din tablouri o fi avut simțul umorului*, se gândi ea. Se mai auzi o ușă deschizându-se, apoi niște pași și vorbe în șoaptă.

— Doar n-o fi încă în pat? La nouă dimineața? spuse vocea stridentă. Mda, probabil că o zi întreagă pe drum ar obosi pe oricine, sărmanul copilaș.

Se auziră și mai multe șoapte și mai mulți pași.

Vocile se mutară în hol.

O ușă se închise.

Dilly se strecură jos din pat și-și luă hainele pe ea, se duse la baie, le șopti bună dimineața robinetelor-lebede, își dădu cu apă pe pistrui, își aranjă un pic cu peria cârlionții care-i veneau până la umeri și coborî. Se opri o clipă în fața ușii de la bucătărie. Auzi în gând vocea mamei care-i spunea *Hai că poți, Dilly*, așa cum îi spusese și în prima zi de școală. Fata numără până la trei și intră.

— Buunnnăăă! i se adresă femeia bondoacă și rotunjoară care stătea la masă și gusta una dintre brioșele rămase de la festinul din seara precedentă, ochii ei căprui licărind la Dilly de după un morman de cremă mov. Iată-te! Bine ai venit pe Ollipest! Noi suntem cei mai apropiați vecini ai tăi. Pe mine mă cheamă Digdee Early, iar el e nepotul meu, Callum.

Lângă Digdee era un băiat cu părul închis la culoare și niște ochi încă și mai întunecați. Băiatul dădu din cap înspre Dilly fără să zâmbească, de fapt. Astă-noapte, mătușa Florence îi spusese că erau foarte puțini copii pe insulă, și iată deja unul, aproape de aceeași vârstă cu ea, stând la masa din bucătărie.

O să fim prieteni, se gândi Dilly. *Noi doi o să fim prieteni.*

— Eu sunt Dilly, i se prezentă ea, cu un zâmbet senin pe față. Locuiești pe insulă?

— Nu, răspunse băiatul. Stau cu buni doar pe vară.

Apoi se încruntă și întoarse capul, ca să se uite la marea care se zărea prin ferestre.

— Dilly e un nume minunat, aprecie Digdee, întinzând mâna după încă o brioșă. E așa drăguț să vezi că tradiția merge mai departe!

— Ce tradiție? întrebă Dilly.

— Familia Kyteler și-a botezat mereu copiii după nume de ierburi și mirodenii, zise mătușa Florence, aruncând niște pliculețe cu ceai într-un ceainic. Pe tine te-au botezat după mărar, numele meu vine de la feniculul de Florența, iar pe mama ta o chema așa după semințele de mac.

Asta era o noutate pentru Dilly. Ceva ce nu știuse până atunci. Ar fi putut să scrie totul într-un caiet, poate chiar să adune povești despre familia mamei ei. Chiar ar fi fost ceva.

— N-am știut, zise ea. Chestia asta cu numele.

Privirea lui Digdee se mută pe furiș de la mătușa Florence înapoi la Dilly.

— Știi că, adăugă ea, aici, pe insulă, femeile sunt cele care dau numele de familie copiilor? De aceea pe tine te cheamă Kyteler, iar pe Callum, Early, ca pe mine. Mama ta a păstrat și ea această tradiție, ceea ce e surprinzător, având în vedere că ea n-a pus niciodată piciorul pe insulă, iar tatăl ei nu s-a mai întors niciodată, odată ce a plecat de-aici.

— De ce? De ce a plecat bunicul de pe Ollipest? întrebă Dilly. Și de ce mama nu s-a întors niciodată în vizită?

Mătușa Florence rămase cu ochii pe ceainic.

— Oamenii părăsesc locurile mici ca să meargă în unele mai mari. Ăsta-i mersul lucrurilor. Bunicul tău a cunoscut-o pe bunica ta în Bristol, s-a căsătorit și nu s-a mai întors niciodată, răspunse ea și trânti capacul ceainicului.

— Doamne, dar brioșele astea sunt chiar un deliciu! exclamă Digdee. Creatoarea nu și-a ieșit din mână, continuă ea, apoi mai luă una și împinse farfuria către Dilly.

— Mulțumesc, spuse Dilly și își alese una roz, care se dovedi a fi cu zmeură și bucățele de ciocolată albă. Sunt delicioase. Cine le-a făcut?

Digdee îngheță și aruncă un ochi spre Florence. Nu dură mai mult de o secundă, însă Dilly observă schimbul de priviri, și la fel și Callum, fu ea convinsă. De ce se purtau ciudat cele două femei, când era vorba despre niște brioșe? Și de ce aseară, când vorbea despre aranjamentul de pe masă, a zis „gustarea ta mult dorită", de parcă Claire ar fi fost cumva responsabilă că e acolo?

— Le-a făcut un maestru patiser de pe Jersey, răspunse mătușa Florence. Magazinul universal Parapleu le-a comandat din greșeală, așa că bucurați-vă de ele, pentru că n-o să mai fie o a doua oară!

Digdee zâmbi distrată și luă o gură mare din brioșa pe care și-o alesese.

— Ah, spuse ea. Miere și… mmm, lavandă. Divin. Prăjituri la micul-dejun, ce răsfăț, nu?

— Câine, zise Callum.

— Poftim, dragă? făcu Digdee, privind alarmată brioșa de ciocolată pe care o mânca băiatul. Ai spus *câine*?

— Da, zise Callum. E unul afară.

Dilly se întoarse spre ușile duble ca să se uite. Și chiar așa era: de partea cealaltă a geamului, se afla un câine. Un câine foarte înalt, foarte slab și foarte ud. Se uita fix în direcția ei și dădea din coada lui stufoasă. Dilly abandonă brioșa și țâșni din bucătărie, cu inima sărindu-i din piept. Un câine! Un câine! O minune de câine, ciufulit și blând! Fix ce-și dorise atunci când ajunsese aici.

— Nu-l lăsa înăuntru! îi porunci mătușa Florence. Nu băga în seamă creatura, și o să se întoarcă de unde a venit. Adică, cel mai probabil, în Viermuiești.

— De fapt, zise Callum, a luat-o în sus, pe deal, dinspre mare. L-am văzut eu ieșind direct din apă.

— Eu nu l-am mai văzut niciodată, spuse Digdee. Este un câine lup irlandez. N-a mai fost unul pe Ollipest cam din, oo, din 1977! Noi două eram școlărițe pe-atunci, Florence. Pe câine îl chema Riley, dar s-a dus de mult.

Câinele puse o labă măricică pe ușă și schelălăi. Dilly puse și ea palma pe interiorul geamului și se uită la mătușa ei.

— Te rog, pot să-l salut? întrebă ea. Ador câinii! Astă-noapte i-am zis lui Claire că mi-aș fi dorit să ai și tu un câine.

Digdee începu să tușească.

— Nu mă luați în seamă, spuse ea, făcându-le cu mâna. E doar o firimitură care s-a dus pe unde nu trebuie. *Îhh, îhââ, îhhâââmmm!* făcu ea și-și reveni. Ia spune-mi tu, Dilly dragă, adăugă, unde erai când, mm… ți-ai dorit asta?

— La ușa de la intrare, zise Dilly.

Fata avea încă mâna presată pe geam, iar ochii ei îi fixau pe ai câinelui, când o auzi pe mătușa Florence cum își trase brusc răsuflarea.

— E așa cum am spus eu, Florence, continuă femeia, iar în reflexia din geam Dilly văzu cum Digdee dădea din sprâncenele stufoase. Creatoarea nu și-a ieșit din mână.

Mătușa Florence îi trase o privire piezișă lui Digdee. Apoi și-o mută pe câinele de dincolo de fereastră. Apoi, se holbă la farfuria cu brioșele rămase.

— Pfff, îi spuse ea lui Dilly, dându-și ochii peste cap. Du-te, dacă chiar trebuie!

Dilly sări în sus de fericire și răsuci clanța. Câinele păși înăuntru fără să-l cheme cineva. Rămase în mijlocul podelei și se scutură, împroșcând totul cu stropi

de apă de mare. Mirosul înțepător de blană udă umplu camera, iar câinele se așeză în fața lui Dilly, măturând gresia de pe jos cu coada lui lungă. Cățelul căscă niște fălci imense, și pe față îi apăru un mare rânjet.

— Are ochii verzi, spuse Dilly, mângâind blând cu o mână fața câinelui.

— Sigur că sunt verzi, bombăni mătușa Florence.

— Chiar sunt, întări Callum.

Venise și el lângă Dilly și aproape că-i zâmbi când se întinse să-l lase pe câine să-i miroasă dosul palmei.

Îi plac câinii, se gândi Dilly. *Asta e bine*.

Mătușa Florence luă o cartolină dintr-un sertar și scrise ceva pe ea.

— Tu și Callum mergeți în Viermuiești, intrați în magazinul universal Parapleu și rugați-i să pună asta la avizier, spuse Florence și-i dădu cartolina lui Dilly. Și am să vă rog să cumpărați și mâncare de câine și un litru de lapte, dacă tot vă duceți. Spuneți-le să le treacă în contul meu!

Dilly citi biletul cu voce tare. Zicea așa:

Câine lup irlandez, gri cu lăbuțe albe.
Posibil pierdut.
Pentru mai multe informații, contactați-o pe:
F. Kyteler, de la căsuța din Capătul capătului.

Digdee ridică din sprâncene, dar nu spuse decât:

— Callum cunoaște drumul, draga mea. Are el grijă de tine, nu-i așa, Callum?

Băiatul încuviință din cap. Spre ușurarea lui Dilly, părea chiar bucuros de sarcina ce-i fusese încredințată. Mătușa Florence pescui și ultimele două brioșe de pe farfurie, chiar în momentul în care Digdee se întindea după una dintre ele, și le oferi copiilor.

— Haideți! îi îndemnă ea. Și luați și monstrul ăla cu voi!

MUZEUL UMBRELELOR PIERDUTE

își deschide din nou porțile!

Descoperă o insulă magică, unde casele îți îndeplinesc dorințe, iar aleile sunt portaluri secrete!

Când Dilly Kyteler ajunge pe Insula Ollipest, nu prea știe la ce să se aștepte de la noua ei viață. Cel puțin, sigur nu se așteaptă să găsească magie!

Până acum, magia de pe insulă a fost ținută secretă. Asta până când Muzeul Umbrelelor Pierdute se redeschide, după mulți, mulți ani. Iar cum muzeul atrage și personaje răuvoitoare, care sunt împotriva magiei, Dilly trebuie să-și descopere puterile pentru a proteja insula.

O aventură nemaipomenită, cu vrăjitoare care zboară cu umbrele, câini magici care vin din mare și papagali care se transformă pe neașteptate în oameni!

Ilustrația copertei
© George Ermos

ISBN: 978-630-361-492-2

10+

www.edituracorint.ro